

i Tinget den Gang, da disse Sager tidligere var fremme, har jeg dog fra først af, da de fremkom som Lovforslag fra Handelsministeren, fulgt deres Gang, først gennem Tinget her og senere gennem Folketinget, og jeg synes, at Lovforslagene er undergaaet en meget væsentlig Forbedring ved den Behandling, de har faaet i de to høje Ting. I Søfartskredse er man ikke forvænt med at faa Love, som virker til Gavn for Søfarten, tværtimod har vi faaet enkelte Love, der har beredt Skibsfarten Vanskeligheder og Indskrænkninger. Mange af dem har været berettigede, og man har bøjet sig for dem, som man var nødt til, men mange af dem har man følt sig lidt saaret over og ment, at de ikke var berettigede herhjemme; de var Gengangere fra andre Lande, hvor Søfarten efter vor Mening er stillet paa en ganske anden Fod. Naar jeg siger „anden“ Fod, mener jeg lavere Fod, idet man der ikke har taget alle de Hensyn til Skibenes Sikkerhed og Besætning, som Rederne har taget herhjemme, hvilket ogsaa har givet sig Udslag i, at vi her i Forhold til andre Lande har haft langt mindre Tab af Skibe og langt mindre Ulykkestilfælde procentvis paa Søen end de fleste andre. Da saa disse Lovforslag kom frem, har man jo efter Evne fra Rederikredses Side søgt at indvirke paa dem gennem de forskellige Udvalg, som har kaldt Folk fra Rederierne til Assistance; og i det store hele tror jeg at kunne sige, at i Rederikredse kan man acceptere dem. Der er naturligvis forskellige Ting i dem, som kunde ønskes forandret, og som man vel nok kan faa forandret. Men man ønsker, at de skal blive færdige, saa man har noget at rette sig efter og noget, som man kan bygge videre paa i Fremtiden. Naar Søfartens Interesser er blevet saa meget forsømt, og Skibsfarten saa meget er blevet overladt til fuldstændig at klare for sig selv, som den er blevet det herhjemme, saa har det naturligvis meget ligget i, at den tidligere saa godt som aldrig har kunnet faa nogen direkte Indflydelse i Rigsdagen, hverken i Folketinget eller Landsting. Søfartens Udøvere lever jo nemlig rundt omkring i Landet, i de større eller mindre Købstæder, og de har ingen Steder under den gamle Grundlov været i Stand til at samle saa mange Stemmer, saa de kunde faa Repræsentanter paa Ting og derigennem faa nogen Indflydelse eller dog i det mindste blive hørt, selv om de ingen Indflydelse faar. Søfarten har — det kan man ikke nægte — hidtil været fuldstændig henvist til sig selv. Og naar, som den ærede

Landstingsmand for 2den Kreds (Tvede) før sagde, Resultatet for et stort Antal Rederivirksomheder i de sidste 18 Aar — naar vi ikke tager det sidste Par Aar med — er knap 5 pCt., saa ligger det vist meget i, at Søfartens Krav saa godt som aldrig er blevet hørt. Andre Lande har jo ydet Søfarten Beskyttelse paa mange, mange Maader, og hvis det høje Ting vil se efter, hvad man i de forskellige Lande yder Skibsfarten i Subvention, f. Eks. i direkte Subvention i Penge, blot her i Europa, saa tror jeg, at det vil komme betydeligt over 100 Mill. Kr. om Aaret. Vor Skibsfart har intet af den Slags. Men der er mange andre Former for Subvention, der ikke er saa iøjnefaldende for udenforstaaende. Der er, f. Eks. billigere Jernbanefragter for egne Skibe end for andre Landes. Det finder man mange Steder i Udlandet, men det har vi ikke noget af her, og hvor vi kommer, skal vi konkurrere med Udlandet. Saa er der de saakaldte Postsubventioner, som i Virkeligheden er en maskeret Subvention for Søfarten, idet den Subvention, som Skibene faar paa denne Maade, langt overstiger, hvad der blot nogenlunde vilde være rimeligt for den Post, de befordre. Det er altsaa en maskeret Søfartssubvention, og den er meget almindelig rundt omkring i andre Lande; det har vi heller ikke her. Saa er der billige Byggelaan til Skibe, som de har det i vore Nabolande; det har vi heller ikke. Hvis vi vil se os om her i vore nærmeste Nabolande: Tyskland, England, Frankrig, Norge, Sverige og Rusland, saa vil vi finde, at i disse Lande støtter de ikke alene indirekte, men ogsaa direkte deres Skibsfart. Det har vi ikke haft noget af; vi har været henviste til at klare os selv, som vi bedst kunde. Skibsfarten har jo heldigvis ogsaa kunnet det, om end under mange Vanskeligheder, og med de Tider, som nu er kommet, kan den jo nok klare sig. Men i tidligere Tid har der været tænkt meget lidt paa Skibsfarten, og meget faa herhjemme har interesseret sig for den; der har ingen national Interesse været for vor Skibsfart. Oppe i Norge er det anderledes; der samler alt sig om Skibsfarten, og der er der faa Mennesker, uden at de er interesserede i den. Men nu, da bedrø Tider er kommet, saa viser Betydningen af vor Skibsfart sig, og det skønt vor Handelsflaade er langt mindre, end den kunde have været, hvis vor Søfart tidligere havde mødt noget mere Interesse. Og der er ingen anden Grund til, at Norge har 1,200 Dampskibe, medens vi kun har 500.

Det var det ene Punkt. Vi kommer